

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 506/2025
06.11.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Матковић Стефановић, председника већа, Татјане Ђурица, Јасминке Обућина, Татјане Миљуш и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници тужиоца „Deckers Outdoor Corporation 495-A“ са седиштем у Goletti, California 93117, САД, коју заступа пуномоћник Драгољуб Ћосовић, адвокат из ..., против туженог „Обућа Метро“ д.о.о. Врбас, кога заступа Бранислав Крнетић, адвокат из ..., ради непоштене тржишне утакмице, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 5259/24 од 16.04.2025. године, у седници одржаној дана 06.11.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 5259/24 од 16.04.2025. године.

Образложење

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 5259/24 од 16.04.2025. године, потврђена је пресуда Привредног суда у Београду П 2673/23 од 18.09.2024. године којом је одбијен тужбени захтев да се утврди да је тужени радњама стављања у промет чизама означених као „Camel“, „Gray“ и „Black“ учинио акт нелојалне конкуренције против конкурента тужиоца, да се забрани туженом даље вршење радње нелојалне конкуренције стављања у промет чизама означених као „Camel“, „Gray“ и „Black“, против конкурента тужиоца и обавезан је тужилац да туженом исплати износ од 707.100,00 динара са на име трошкова парничног поступка.

Против другостепене пресуде тужилац изјављује ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Чланом 404. ставом 1. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у

интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), а ставом 2. да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Према разлозима другостепеног суда, тужени стављањем у промет обуће са сличним обликом обуће коју ставља у промет и тужилац, није извршио радњу непоштене тржишне утакмице у смислу одредбе члана 50. став 1. тачка 3. Закона о трговини који је био у примени до 30.01.2020. године. У конкретном случају према становишту нижестепених судова не постоји опасност настанка забуне код просечног потрошача, јер је тужилац произвођач чизама које ставља у промет под називом „UGG“, који је просечном произвођачу тог производа познат по изузетном квалитету и дизајну који су праћени и одговарајућом ценом тужиочевих производа. Насупрот томе, чизме које тужени ставља у промет нису израђене од природне коже, имају другачији дизајн и цену, те због тога код потрошача који приликом куповине кожне обуће какве су тужиочеве имају повећан степен пажње, те не би могла настати забуна да су евентуално чизме туженог израђене од природне коже или да је произвођач истих тужилац. Сама сличност облика обуће која је у знатној мери условљена њеном функцијом није довољно да оправдано изазове забуну код потрошача у погледу избора робе.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима је заснована другостепена одлука, Врховни суд налази да нема потребе за новим тумачењем права, разматрање правних питања од општег интереса нити правних питања у интересу грађана. О захтеву тужиоца судови су одлучили уз правилну примену материјалног права које је у складу са правним схватањем Врховног суда, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, ни у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Ревизијски наводи којима се тумаче релевантне законске одредбе, представљају тумачење ревидента које није од значаја за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. У ревизији се указује и на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, што према члану 407. став 2. ЗПП свакако није дозвољен ревизијски разлог. Ревизијом се не указује на другачије одлуке судова у истој или сличној чињенично правној ситуацији, па је применом одредбе члана 404. Закона о парничном поступку одлучено као у ставу првом изреке овог решења.

Врховни суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. Закона о парничном поступку и нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Одредба члана 485. ЗПП прописује да ревизија у привредним споровима није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 100.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба тужиоца у овој правној ствари поднета је 10.02.2020. године. Вредност предмета спора је 20.000,00 динара.

У конкретном случају вредност предмета спора побијаног дела правноснажне одлуке је испод законом прописаног цензуса за дозвољеност ревизије. Зато изјављена ревизија није дозвољена.

Из наведених разлога на основу члана 413. ЗПП одлучено је као у ставу другом изреке решења.

**Председник већа – судија
Татјана Матковић Стефановић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**